

ချင်းချီ

အဆိပ်နှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း

စာရေးသူအမှာ

လေးစားအပ်သော စာဖတ်သူသို့ -

ဤ "အဆိပ်နှင့်ကမ္ဘာတစ်သိန်း"သည် ရတနာမွန်မဂ္ဂဇင်းတွင် အခန်းဆက်အဖြစ် ရေးခဲ့သော ဝတ္ထုရှည်နှစ်ပုဒ်ကို ပြန်လည်စုစည်း ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

"အဆိပ်" ဝတ္ထုမှာ ဆရာပါရဂူ ဘာသာပြန်သည့် ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှု ပြဇာတ်များမှ ပီဗီရာဂျ်မန္တရ် ရေးသော ဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် မူရင်းပြဇာတ်ရေးဆရာ ပီဗီရာဂျ်မန္တရ်နှင့် ယင်းပြဇာတ်ကို ကျွန်တော်တို့ မြန်မာဘာသာဖြင့် ဖတ်ခွင့်ရအောင် ဘာသာပြန်ပေးခဲ့သည့် ဆရာပါရဂူ တို့ ၏ ကျေးဇူး တရားကို ဤနေရာတွင် မှတ်တမ်းပြု ပူဇော်ပါသည်။ ။ "ကမ္ဘာတစ်သိန်း" ဝတ္ထုအတွက် ကျွန်တော် သည် လက်လှမ်းမီသရွေ့ ဗုဒ္ဓ စာပေများကို (မြန်မာဘာသာ)ဖြင့် ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့ပါသည်။ ။ "ကမ္ဘာ တစ်သိန်း" အတွက် အောက်မေ့ဆင်ခြင်ရမည့် ကျေးဇူးရှင်များကား များ ပြားလှပါသည်။ ။ ရတနာ သုံးပါးနှင့်တကွ မိဘ၊ ဆရာ၊ (ကြား၊ မြင်၊ သင်)တို့ ၏ မဟာကျေးဇူးတော်ပင် ဖြစ်သည် ဟု ဆိုရပါ မည်။

ဤဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်တွင် အထောက်အထား သာဓကများ ၊ ဒေသ၊ ပုဂ္ဂိုလ် အမည်များ ၊ ကာလ ပြောင်းလဲမှုများ နှင့် ပတ်သက်၍ ချွတ်ချော်တိမ်းပါးမှုများကို တွေ့ပါက ကျွန်တော်၏ အပြစ်သာလျှင် ဖြစ်

ပါသည်။ ။ ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်၏ ရည်ရွယ်ဦးတည်ချက်များ နှင့် ပတ်သက်၍ မူ
ကာ အထွေအထူး ပြောရန် မရှိပါ။ လေးစားအပ်သော စာဖတ်သူနှင့် ကျွ
န်တော်အကြား တိုက်ဆိုင်တူညီမှု ရှိမည်ဟု ယုံကြည်ပါ သည်။ ။

**လေးစားသော
ချစ်ဦးညို**

အဆိပ်

လောက၌ ကျွန်ုပ်သိသော အရာနှစ်ခုတည်းသာရှိသည် ။

ပထမအရာမှာ ကျွန်ုပ်၏ အမည်။ နာဂသုန္ဒရ။

ဒုတိယအရာမှာ ပန်းချီအနုပညာ။

သည် မျှသာဖြစ်သည် ။ သည် အရာနှစ်ခုမှ အပ ကြွင်းသော ခပ်သိမ်းတို့ သည် ကျွန်ုပ်မသိသော၊ သိရန်လည်း အားမထုတ်သော၊ သိလည်း မသိချင်သော အရာများ သာဖြစ်သည် ။

ကျွန်ုပ်၏ ဇာတိမျိုးရိုး၊ မိဘနှစ်ပါး၊ ချက်မြုပ်ဒေသ၊ ဘာတစ်ခုမျှကျွန်ုပ်မသိ။ အန္တရာ ဘုရင့် နေပြည်တော်တစ်ဝန်းလုံးမှာလည်း ကျွန်ုပ်အကြောင်းသိသူ တစ်ယောက်မျှရှိမည်မထင်ပေ။

အစကမူ ပိန်းပိတ်သား မည်းမှောင်သော ကျွန်ုပ်၏ အတိတ်ကာလအတွက် စိတ်ပျက် ဝမ်းနည်း အားငယ်မိခဲ့သည် မှာ အမှန်ဖြစ်သည် ။ အတိတ်ဘဝကို ရှာဖွေစုံစမ်းရန် အားထုတ်ခဲ့မိသေး သည် ။ သို့သော် ဝင်္ကပါပေါင်း အရာအထောင် ထပ်ဆင့်ထားသည် ကမှ လွတ်လမ်းအဖြေကို တွေ့ချင် တွေ့နိုင်ဦးမည်။ ကျွန်ုပ်၏ အတိတ်ဘဝကား ပီပီပျောက်ဆုံးနေချေသည် ။

ထို့ကြောင့် အချည်းနှီးသော လုပ်ငန်းများ ဖြင့် အကျိုးမဲ့စေမည့်လမ်းကို အဘယ်နေရာဆီတွင် လျောင်းစက်နေသည် မသိသော တစ်စုံတစ်ခု

သည် ဝုန်းခနဲ ကျွန်ုပ်ရင်တွင်း၌ ပေါက်ကွဲလာသည်။ အနု သည် တို့ ၏
မာနဟု ခေါ်လေမည်လား။

မာနလှိုင်းတံပိုးများ သည် သူတော်စင်ကျောက်ဆောင်နှင့် တိုက်ခတ်
မိသောအခါ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ...။

မလိုက်တော့ဘဲ ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝတစ်ခုလုံးကို တစ်စုံတစ်ခုအ
ပေါ်သို့ သွန်ချလိုက်တော့ သည်။

ထိုအရာသည် ကျွန်ုပ်အတွက် တောင့်တင်းခိုင်မာသော ကမ်းပါးယံ
တံတိုင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ် လာသည်။

ထိုအရာကား ပန်းချီရေးဆွဲခြင်းပင်။

ကျွန်ုပ်၏ တင်းကုပ်ထဲတွင် ဆေးခွက်၊ အင်တုံ၊ စုတ်တံ၊ ဖျင်ကားချပ်
များ ရှိသည်။ ။ လောက တစ်ခုလုံး၏ အရောင်အသွေးများ ရှိသည်။ ။
လောကလူသား၏ မျက်နှာတွေရှိသည်။ ။ သစ်ပင် တောတောင်၊ သမုဒ္ဒ
ရာ၊ ဘုရင့်နန်းတော်၊ ပန်းဥယျာဉ်၊ နေပြည်တော်၊ ဈေးလမ်းမ၊ စိုက်ခင်း
များ၊ ကွဲ နွားစားကျက်ခင်းများ၊ ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်များ ရှိသည်။ ။

အဂ္ဂန္တတောင်ကုန်းများ၊ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များ၊ လိုဏ်ဂူစေတီ ဘု
ရားပုထိုးများ လည်း ရှိသည်။ ။

ဟာဒယနှလုံးသို့ ထိခိုက်လာသမျှအားလုံးကို ကျွန်ုပ်သည်
ဆေးစပ်ဖျဉ်ချဉ်ပေါ် ဆေးရောင် များကို ရောမွှေပြီးနောက် စုတ်တံများ
နှင့်တို့ ယူကာ ဖျင်ကားချပ်ပေါ်သို့ ပို့ဆောင်လိုက်သည်။ ။

ကျွန်ုပ်၏ တင်းကုပ်ထဲတွင် ကမ္ဘာလောကကြီး ရှိနေပြီ။

ကျွန်ုပ် နာဂသုန္ဒရ ဘာကို ဆိုလိုအပ်သေးသနည်း။

နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်တာကာလပတ်လုံး ဘဝကို ကျေနပ်ရောင့်ရဲစွာ နေထိုင်ခဲ့ပြီးသည် ၏ တစ်ခု သောနေ့ဝယ် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ဘဝအတွက် ကြီးမားသော အပြောင်းအလဲတစ်ခုကို ကြုံခဲ့ရသည်။ ။

ပန်းချီကားချပ်များကို နေပြည်တော်ဈေးသို့ သွားရောက်ရောင်းချခြင်းမှ အစပြုသည်။ ။ ကျွန်ုပ် အဖို့ မူ ရေးဆွဲပြီး ပန်းချီကားတစ်ချပ်တလေကို ဈေးသို့သွားရောင်း ရလာသောအသပြာဖြင့် ဆယ် ရက်၊ ဆယ့်ငါးရက် တင်းကုပ်တွင် ပြန်အောင်းကာ ရေးဆွဲစရာရှိသည် များကို ဆက်ရေးဆွဲ၊ သာမန် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်သာ။

သို့သော် ...

"ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်" ကို အောင်မြင်တော်မူခန်း၊ ပန်းချီကားကို ရေးဆွဲပြီးသည့်နေ့၌ ယင်းပန်းချီကားကို ဈေးသို့ယူသွားပြီးမှ မရောင်းဖြစ်တော့ဘဲ တင်းကုပ်သို့ ပြန်ယူလာခဲ့သည်။ ။

ဈေးရုံတော်သို့ရောက်ပြီးမှ ထိုပန်းချီကားကို ရောင်းချလိုစိတ်မရှိတော့။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ အခါတိုင်း အခါတိုင်း ကျွန်ုပ်ရေးဆွဲပြီး ပန်းချီကားများ အပေါ်၌ ကျွန်ုပ်တွယ်တာခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ ဤ ပုံကားချပ်၌ မူ အသပြာနှင့် လဲလှယ်ရမည်ကို ကျွန်ုပ်ရင်ထဲ၌ နှောင့်နှေးလေးလံခြင်း ဖြစ်လာမိသည်။ ။

တင်းကုပ်တွင် ဆန်နှင့်အခြားစားနပ်ရိက္ခာများ ကုန်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ရိက္ခာကိုဖြည့်ရန် ထက် ပန်းချီကားပြန်ယူခဲ့ရန်ကိုသာ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။ ။

မိမိရေးသော ပုံကားပေါ်၌ မိမိကိုယ်တိုင် ညွတ်နူးသက်ဝင်မိသည်
မှာ ဤအကြိမ်သည် ပထမ ဆုံးအကြိမ်။

သို့ဖြင့် ပုံကားချပ်ကိုပိုက်ကာ တင်းကုပ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ။ ဆာလောင်
မွတ်သိပ်ခြင်းကို မေ့ ပျောက်လျက် သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းလှသော ကျွန်ုပ်
၏ တင်းကုပ်အတွင်း ပုံကားချပ်ကို ချိတ်ဆွဲထား ရန် အမြင့်မြတ်ဆုံး
နေရာကိုသာ ကျွန်ုပ်ရှာဖွေနေမိသည်။ ။ ဆေးစက်များ၊ မြေဖြူစက်များ
ပေကျံကာ ဆေးစပ်၊ အင်တုံ၊ ဖျက်စ၊ ဒေါက်တိုင်၊ စုတ်တံများ ဖြင့် ရှုပ်
ပွနေသော တင်းကုပ်အတွင်းဝယ် ပုံကား ချပ် ချိတ်ဆွဲရန်
ကျွန်ုပ်နေရာရှာမတွေ့ ဖြစ်ရသည်။ ။

ကျွန်ုပ်၏ တင်းကုပ်သည် "ဗောဓိနှင့်ရွှေပလ္လင်ကို အောင်မြင်တော်မူ
ခန်း" ပုံကားချပ်ကို နေရာမပေးနိုင်ကြောင်းတွေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်ဝမ်း
နည်းအားငယ်မိတော့သည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် လူစိမ်းနည့်သည် သည် အရောက်ပေါက်၊ အဝင်အ
ထွက်မရှိသလောက် နည်းပါးလှသော ကျွန်ုပ်၏ တင်းကုပ်တံခါးဝသို့ လူ
ရိပ်သဏ္ဌာန်နှစ်ခု ရောက် လာလေသည်။ ။

"ပန်းချီကျော် နာဂသုန္ဒရပါလား"

"ပန်းချီကျော်ရဲ့ ဂေဟာပါလား"

ယောက်ျားပျိုနှစ်ဦး၏ အသံ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်။

ပုံကားချပ်ကို ဝှေ့ပိုက်လျက် ကျွန်ုပ်တံခါးဝတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ။

အဝတ်တန်ဆာ နွမ်းပါးသော်လည်း ကြည်လင်သန်မာသည့် လူနှစ်
ယောက်ကို ကျွန်ုပ်တွေ့ လိုက်ရသည်။ ။

"ကျုပ် နာဂသုန္ဒရပါ၊ ဘာကိစ္စလဲ"

သူတို့ က ကျုပ်ရင်ခွင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ။ ရင်ခွင်ထဲတွင် -

"ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင် အောင်မြင်တော်မူခန်း" ပုံကား။

"ဒီကားချပ်ကို စောစောက သင် ဈေးရုံတော်ထဲယူ လာပြီး ရောင်းမယ်လုပ်ပြီးမှ မရောင်း တော့ဘဲ ပြန်ယူလာခဲ့တာ မဟုတ်လား"

သူတို့ မေးခွန်းမှာ စပ်စပ်စုစုနိုင်သည် ဟု ကျွန်ုပ်ထင်သော်လည်း အေးချမ်းကြည်လင်သော သူတို့ ၏ မျက်နှာများကို ကျွန်ုပ်ယုံကြည်စိတ်ချမိသည်။ ။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ မိတ်ဆွေတို့ က"

"ကျုပ်တို့ က အရှင်အာနန္ဒဟိတရဲ့ တပည့်တွေ"

"အရှင်အာနန္ဒဟိတ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အန္တရာဘုရင်ရဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တော် အသစ်ဖြစ်တဲ့ အဂ္ဂန္တာတောင်ကုန်း ပေါ် ဗုဒ္ဓပုထိုးတော်သစ် တည်ထားကိုးကွယ်ရေးမှာ ဦးစီးနာယကဖြစ်တဲ့ အရှင်အာနန္ဒဟိတ သူမြတ် ပါ၊ ကျုပ်တို့ က ဆရာတော်အရှင်သူမြတ်ရဲ့ သာဝကနှစ်ဦးပါ၊ သူက နီလ၊ ကျုပ်က တိဿပါ"

"ဪ ... ဪ ... အထဲဝင်ကြပါဦး မိတ်ဆွေတို့ ၊ ကျုပ်တင်းကုပ်ကတော့ မြင်တဲ့ အတိုင်း ထိုင်စရာရယ်လို့ မရှိပါဘူး"

တိဿဆိုသူက -

"အို ... နေပါစေ ပန်းချီကျော်၊ ကျုပ်တို့ ထိုင်ဖို့ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး ၊ သင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ ထားတဲ့ ပန်းချီကားအတွက်"

ရင်ခွင်ထဲမှာ ယခုအထိ ပိုက်ထားမိဆဲ ပန်းချီကားဆီသို့ ကျွန်ုပ်ယောင်ယမ်းငုံကြည့်လိုက်မိ သည် ။

"ဪ ... ဒါလား၊ အင်း ... အစကတော့ ကျုပ် ဒီပုံကို ရောင်းချပြီး ကျုပ်မှာ လိုအပ်တဲ့ ရိက္ခာအချို့နဲ့ ဆေးတွေ၊ စုတ်တံတွေ ဝယ်မလို့ ပါ၊ ဈေးရုံထဲရောက်တော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး၊ ဒီပုံ ကို ရောင်းဖို့ အတွက် ကျုပ်ရင်ထဲ ရှက်ကြောက်သလိုလို ဖြစ်သွားပြီး တင်းကုပ်ကို ပြန်ယူလာခဲ့တာပါ၊ တင်းကုပ်ထဲမှာ လည်း ဒီပုံအတွက် သင့်မြတ်တဲ့ နေရာ မတွေ့တာနဲ့ ချိတ်ဆွဲဖို့ အခက်အခဲတွေ့"

အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့် နှုတ်ကထွက်သွားပြီးမှ ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ဟဝန်ခံနေ ခြင်းအတွက် ရှက်သွားမိပြီး ပြောလက်စ စကားကို မဆုံးသေးဘဲ ရပ်လိုက်သည် ။

နီလက ရင်းနှီးစွာ ပြုံး လိုက်လေသည် ။ ထို့နောက် -

"ဒါဖြင့်ရင် ဒီပန်းချီကားအတွက် ချိတ်ဆွဲထားဖို့ အသင့်မြတ်ဆုံး တစ်နေရာရှိနေမယ်ဆိုရင် ကော ပန်းချီကျော်အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ ကို ရောင်းလိုက်နိုင်မလား"

"ဪ .. သူတို့ ပန်းချီကား လာဝယ်သူများကိုး"

ကျွန်ုပ် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည် ။

"ဝမ်းနည်းပါတယ် မိတ်ဆွေတို့ ၊ ဒီပုံကားကို ဝယ်သူက ကျုပ်တို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ နီလနဲ့ တိဿ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တစ်ပါးပါ"

အဘယ်နေရာဆီတွင် လျောင်းစက်နေခဲ့သည် မသိသော တစ်စုံတစ်ခုသည် ဝန်းခနဲ ကျွန်ုပ် ရင်တွင်း၌ ပေါက်ကွဲလေသည် ။ အနုပညာသည်တို့ ၏ မာနဟု ခေါ်လေမည်လားမသိ။

"နီလနဲ့ တိဿ မဟုတ်ဘူး တဲ့ လား၊ ဘယ်သူလဲ၊ အန္တရာဘုရင်မင်းမြတ်လား၊ နေပြည်တော် သူဌေးသူကြွယ်တစ်ဦးဦး လား၊ ဧကရာဇ်ဘုရင်တစ်ပါးပါးလား၊ ဒီမယ် ... မိတ်ဆွေတို့ စကြဝတေး မန္တုတ်မင်းက ဝယ်မယ်ဆိုရင်တောင် ကျုပ် မရောင်းနိုင်ဘူး၊ ဒါဟာ ကျုပ်ရဲ့ နောက်ဆုံး စကားပါပဲ"

"အို ... မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ပါဘူး ပန်းချီကျော်၊ ဒီလိုပါ ဒီကားကို အလိုရှိသူက ကျုပ်တို့ ရဲ့ ဆရာတော် အရှင်အာနန္ဒဟိတပါ"

"ဘာ ... "

"အရှင်အာနန္ဒဟိတက ဝယ်ခိုင်းတာပါ"

အရှင်အာနန္ဒဟိတ ... အဂ္ဂန္တတောင်ကုန်းများ ပေါ်၌ ဗုဒ္ဓပုထိုးတော် အသစ်များ တည်ထား ကိုးကွယ်ရေးအမှုကိစ္စ၌ ဦးစီးနာယကအဖြစ် ဆောင်ရွက်တော်မူသော အရှင်အာနန္ဒဟိတသူမြတ်။

မာနလှိုင်းတံပိုးများ သည် သူတော်စင်ကျောက်ဆောင်နှင့် ရိုက်ခတ် မိလိုက်သောအခါ အစိတ် စိတ်အမြွှာမြွှာ လွင့်စဉ်ကွဲပျက်သွားကြလေသည် ။ အားထုတ်စဉ်းစားခြင်းမပြုရဘဲလျက် အဖြေသည် ထင်လင်းစွာ ပေါ်ပေါက်လာချေသည် ။ နိမ့်ကျသော တင်းကုပ်အတွင်း၌ သင့်မြတ်သည့် နေရာကိုမရ နိုင်သော ပန်းချီကားသည် အရှင်သူမြတ်၏ ဝိဟာရမှာသာလျှင် ...

ရင်ခွင်ထဲမှ ပန်းချီကားဘောင်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် နီလနှင့်တိဿတို့ ထံသို့ ကျွန်ုပ်ကမ်းပေး လိုက်သည် ။

"စောစောက ပြောပါတော့ မိတ်ဆွေတို့ ၊ ရော့ ... ယူသွားပါ၊ အရှင်သူမြတ်ကိုလည်း လျှောက် ထားလိုက်ပါ၊ အညတရ ပန်းချီသမား နာဂ

သုန္ဒရီကို သနားကရုဏာထားတော်မူတယ်ဆိုရင် ဒီ ပန်းချီကားအတွက် အသပြာကြေးငွေ မပေးပါနဲ့ ၊ နာဂသုန္ဒရီက သစ္စာကြီးစွာနဲ့ လှူဒါန်းလို က်ပါတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း၊ ဒါအတွက် သာဓုမောဒနာခေါ်ပေးခြင်းသည် ပင်လျှင် နာဂသုန္ဒရီအဖို့ ကြီးစွာသော ဆုလာဘ်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်ဆို တဲ့ အကြောင်း"

သူတို့ အပြောကို မစောင့်တော့ဘဲ ပန်းချီကားကို သူတို့ လက်ထဲ အပ် လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်တင်းကုပ် တွင်းသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည် ။

ကဲလားကိုပိတ်ပြီး ဆီမီးညှို့လိုက်သည် ။

ဗလာဖြစ်နေသော ဆန်အိုးအတွက် ပုံကားတစ်ခု အမြန်ဆုံးရေးဆွဲရ မည်။

ဘာရေးရမည်လဲ။

လောလောဆယ် အတွေ့အကြုံ ကျွန်ုပ်၏ ရင်သို့ ပူနွေးစွာ ရိုက်ခတ် နေသည် ။ နောင်တ ... နောင်တ။ မစူးစမ်း မမေးမြန်းမိဘဲ အရှင်သူမြ တ်၏ သာဝကနှစ်ဦးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆက်ဆံမိ လေသည့်အဖြစ်။ နောင် ...

ဟုတ်ပြီ။

နောင်တရသွားသော အနုပညာသည် တစ်ယောက်၏ ပုံ ရေးမည်။

ကျွန်ုပ်၏ ပုံ၊ အို ... မဟုတ်သေးဘူး။

အခုရေးမည့်ပုံက နက်ဖြန်မနက်စောစော ဈေးရုံတော်သို့ သွားရောင်းရမည့်ပုံ။ ဝယ်မည့်သူက အသပြာမဆစ်ဘဲ တစ်ခါတည်း ကြိုက်သွားစေရမည့်ပုံ။ တစ်ခါတည်း ကြိုက်သွားဖို့ က အင်း ... မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ပုံ ရေးမှ ။ အဲဒီမိန်းမပျိုက အနုပညာသည် လည်း

ဖြစ်ရဦးမည်။ နောင်တရသည့် အနုပညာသည် ၊ နောင်တရသည့် အနုပညာသည် ၊ နောင်တ ရသည့် ...

အို ... ဟုတ်ပြီ။

"ကချေသည် ၏ နောင်တ"ဟု အမည်ပေးလိုက်သည် ။ လှပသော မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ ကဟန်၊ ပြီးတော့ နောင်တရသည့် မျက်လုံးများ ။

ကဲ ... ရေး ... ရေး ... နာဂသုန္ဒရီရေ ... ။

ဒါဟာ ဆန်အိုးအတွက်ပဲ။

× × ×

တစ်ညလုံး ထိုင်ရေးပစ်လိုက်သည် ။

တကြုတ်ကြုတ်မြည်သော ဝမ်းဗိုက်မှ အသံကို ရေဖြင့် ငြိမ်းသတ်ရသည် ။ ဗလာဟင်းလင်း ဆန်အိုးက လှုံ့ဆော်နေသောကြောင့်လားမသိ ။ အရေးထဲမှာ ပုံကရေးလို့ ကောင်းလွန်းနေပြန်သည် ။ ဆေးရောင်တွေ ကလည်း နှစ်ခါမစပ်ရ၊ စုတ်ကလည်း နှစ်ချက်မဆွဲရ။

လင်းအရုဏ်အပျို့တွင် ညှိုးငယ်ပူပန်သော မျက်လုံးလှများ ရှိသည့် ကချေသည် မိန်းမပျို တစ်ဦး ဖျင်ချပ်ထဲမှာ ပေါ်လာသည် ။ ကဟန်တက်ကြွ နွဲ့ပျောင်းသလောက် သူ့မျက်နှာကား ထိုင်းမှိုင်း လှချေသည် ။ ဘာကြောင့် သူ နောင်တပူပန် ဖြစ်နေသည် လဲတော့ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း မသိ။

အို ... သူ တစ်ခုခုမှားခဲ့လို့ ၊ ထိုအမှားကလည်း

သူ့နှလုံးသားအပေါ်မှာ အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခု လို ဖြန့်ကြက်နေလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့။

ဆေးမခြောက်သေးသော ပန်းချီကားကို သတိကြီးစွာကိုင်တွယ်ကာ ကဲလားကိုဖွင့်လိုက် သည် ။ နံနက်ဦး၏ ရှင်းသန့်လေပြည်က ကျွန်ုပ်ကို နှုတ်ဆက်သည် ။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ပြန်နှုတ်ဆက် လိုက်သည် ။ ငါ့ဗိုက် ထဲမှာ သိပ်ဆာနေပြီကွာဟု ။

တင်းကုပ်တံခါးကို ဖွင့်၍ အပြင်ထွက်ခဲ့သည် ။

"ကချေသည် ၏ နောင်တ"ကို အသပြာတစ်ရာ ဈေးခေါ်မည်ဟု စဉ်း စားလိုက်သည် ။

အို ... တစ်ရာမရလည်း ကိုးဆယ်၊ ရှစ်ဆယ်၊ ကဲ ... ငါးဆယ်ရလည်း ရောင်းလိုက်တော့ မည်။

"နာဂသုန္ဒရ"

ပန်းချီကားဈေးရနှုန်းကို စဉ်းစားတွက်ချက်နေမိသဖြင့် လူတစ် ယောက်နှင့်တိုက်မိတော့မည် ဖြစ်သွားပြီ ထိုသူ့ဆီက ကျွန်ုပ်၏ အမည် ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသည် ။ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ

တစ်ယောက်မဟုတ် နှစ်ယောက်။

"ဟင် ... နီလနဲ့ တိဿ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်တို့ ပါ"

"မိတ်ဆွေတို့ စောစောစီးစီး"

"အရှင်သူမြတ်က သင့်ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ ပါ"

"ဘယ်လိုလဲ နီလ"

"ဘာအတွက်လဲ"

"ဒါတော့ ဝိဟာရရောက်ပြီး အရှင်မြတ်နဲ့ တွေ့မှ သိရမှာပဲ"

သူတို့က ကျွန်ုပ်လက်ထဲမှ ပန်းချီကားကို ကြည့်ကြသည်။

"နောက်ထပ် တစ်ပုံပါ၊ ဒါကိုတော့ ဒီမနက် အသေအချာ ရောင်းရမှာဗျာ၊ ကျုပ် ဝိဟာရကို လိုက်ပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဈေးရုံတော် ဝင်ကြဦးစို့၊ ဒီကားချပ်ကို ရောင်းချပြီးမှ သွားကြတာပေါ့"

နီလနှင့်တိဿတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။ ။ နီလက -

"ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ ကျုပ်က ဒီပန်းချီကားကို ဈေးရုံတော်ယူသွားပြီး ရောင်းမယ်၊ ပန်းချီကျော်က တိဿနဲ့ ဝိဟာရကို လိုက်သွားနှင့်ပါ၊ အရှင်မြတ်က အဂ္ဂန္တတောင်ကုန်းကို သွားစရာရှိနေတယ်၊ အရှင်မြတ်ထွက်မသွားခင် တွေ့မှ ဖြစ်မယ်၊ ပန်းချီကားအတွက် စိတ်ချပါ၊ ကျုပ် အများ ဆုံးဈေးရအောင် ရောင်းပြီး လိုက်ခဲ့ပါမယ်"

အရှင်အာနန္ဒဟိတနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကျွန်ုပ်အလိုလို လိုက်လျောမိတတ်ပြီ ထင်သည်။ ။ နီလ၏ အစီအမံကို ငြင်းဆန်ရန် စိတ်ကူးမရှိတော့။

"ကောင်းပြီလေ၊ အသပြာငါးဆယ်လောက်ရရင် တော်ပြီ၊ ဟုတ်လား ရအောင်တော့ရောင်းခဲ့ လေ နီလ၊ ကျုပ် အိုးထဲမှာ ဆန်တစ်စေ့မှ မရှိတော့ဘူး"

နီလနှင့် တိဿတို့က ရီဝေစွာ ကြည့်ကြလေသည်။ ။

"ပေး ... ပေး ပန်းချီကား"

ပန်းချီကားကို နီလဆီ ကမ်းပေးလိုက်သည် ။ နီလ ကားချပ်ကို နေ
ရောင်တွင် ကြည့်လျက် -

"ဘယ်အချိန်ကများ ရေးသားလိုက်တာလဲ နာဂသုန္ဒရ"

"ညကလေ တစ်ညလုံး ထိုင်ရေးတာပဲ၊ အခု ပြီးပြီးချင်း ထွက်ခဲ့တာပဲ
"

သူတို့ ထူးဆန်းသောအကြည့်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ကြပြန်သည် ။

"အင်း ... ကချေသည် ၏ နောင်တတဲ့ ၊ နာဂသုန္ဒရရယ် ခင်ဗျားဟာ
မှော်ဝင်နေတဲ့ အနုပညာ ရှင်ပါပဲ၊ ဒီကားဟာ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဈေးထက်
နှစ်ဆလောက် ရနိုင်မှာ ပါ"

"ရရင်လဲ ကောင်းတာပေါ့ နီလ၊ ကဲ ... သွားကြစို့လား တိဿ"

နီလက ကားချပ်ကိုပိုက်လျက် ဈေးရုံတော်ဆီသို့။

ကျွန်ုပ်နှင့်တိဿက ဝိဟာရဆီသို့ စတင် ရွေ့လျားလိုက်သော
ပထမခြေလှမ်းများ သည် ပင် ကျွန်ုပ် နာဂသုန္ဒရ၏ ဘဝကို ကွေ့ချိုးပစ်
လိုက်သည့် ခြေလှမ်းများ ဖြစ်ကြောင်း ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ် မသိ ခဲ့ရိုး အမှန်
ပင်တည်း။

တိဿက ကျွန်ုပ်ကို ဝိဟာရ၏ ဦးဆောင်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသ
ည် ။ အာနန္ဒာဟိတ အရှင် သူမြတ်၏ အမည်ကို ကြားရုံသာကြားဖူး
သော ကျွန်ုပ်မှာ ဝိဟာရ၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်ခြင်းနှင့်
တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းခြင်း၌ အဆန်းတကြယ် ခံစားရမိလေသည် ။ ဘု
ရားရိပ်၊ တရားရိပ်ဖြင့် ဂုဏ်သိန် ထည်ဝါလှသော ဝိဟာရဦးခန်းဆောင်
တွင် ပုဆစ်တုပ်နေထိုင်နေရင်း ကျွန်ုပ်မှာ သိမ်ငယ်စိတ်များ ဝင်လာသ
ည် ။ ရှုပ်ထွေးကျဉ်းမြောင်းသော ပန်းချီတင်းကုပ်ငယ်တစ်ခုထဲမှ အည

တရ ပန်းချီသမား ကျွန်ုပ်အား ယခုလို ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သည့် ဝိဟာရ
မှ အာနန္ဒဟိတ ကိုယ်တော်က တကူးတက ခေါ်ယူခြင်းအတွက်လည်း
အတိုင်းမသိ အံ့ဩနေမိသည်။ ။

တိဿသည် တစ်လမ်းလုံးသည် ကျွန်ုပ်ကို အကျိုးအကြောင်း တစ်ခွ
န်းတစ်ပါဒမပြော။ ယခု ကျောင်းဆောင်ပေါ် ထိုင်မိကြသည့်အချိန်အထိ
လည်း ဘာမျှမပြောသေး။ သူ့မျက်နှာရိပ်၊ မျက်နှာကဲ မှာ လည်း ကျွန်ုပ်
ကို တိတ်ဆိတ်နေစေချင်သည့်ပုံစံဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ သိလိုသည့်ဆန္ဒကို ထု
တ်မမေး သော။

ဦးခန်းဆောင်၏ အမြင့်ပိုင်း ခါးပန်းထက်မှ တင်းတိမ်စ
လှုပ်ရမ်းသွားသည်။ ။ ဝင်းဝါပြည့်ဖြိုး သော ခြေဖမိုးများကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။ ။ ထို့နောက် သင်္ကန်းစအနားလိပ်များ။ ။

"နာဂသုန္ဒရ ရောက်ပြီလား"

"ရောက်ပါပြီ အရှင်ဘုရား"

တင်းတိမ်စနောက်မှ ထွက်လာသူကား အရှင်အာနန္ဒဟိတကပေတ
ည်း။ တိဿက ပြောပြော ဆိုဆို အရှင်မြတ်အား ဦးချသောကြောင့် ကျွန်
ုပ်လည်း လက်အုပ်ချီ ဦးချလိုက်ရသည်။ ။

"ဒကာလေး နာဂသုန္ဒရ၊ အင်း ... ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာပဲကိုး"

အရှင်မြတ်က ကျွန်ုပ်ကို တည်ငြိမ်သောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်၍ ဆိုသ
ည်။ ။

"ရှေ့တိုးထိုင် ဒကာလေး၊ တိဿ သူ့အတွက် စားစရာတွေ ပြင်လိုက်
ပါ"

တိဿ ထွက်သွားသည်။ ။ အရှင်မြတ်နှင့် ကျွန်ုပ်နှစ်ဦးတည်း ကျန်ရ

စံခဲ့သည်။ ။ အရှင်မြတ်က သားရေနွယ်ချပ်ပေါ်၌ ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေထိုင် လိုက်လေသည်။ ။

"နာဂသုန္ဒရ အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

"နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ပါ ဘုရား"

"အင်း ... သင်ဟာ ပါရမီရှင်ပေပဲ"

ကျွန်ုပ် ဘာပြန်လျှောက်ရမှန်းမသိ။

"ဟောဟိုမှာ ကြည့်စမ်း ဒကာလေး"

အရှင်မြတ်ညွှန်ပြရာသို့ ကျွန်ုပ်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ ရပ်ပွားဆင်းတုတော်များ ၊ ဉာဏ်တော် အရွယ်ရွယ်အစားစား ထားရှိပူဇော်အပ်သည့် ဘုရားဆောင်၊ ဆီမီးပန်းမန်များ ၊ အမျိုးစုံလင်လှသော လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ ဖြင့် တင့်တယ်လှချေသည်။ ။

မှန်သောစကားကိုဆိုရပါမူ ကျွန်ုပ်အဖို့ ဝိဟာရ၏ ဘုရားကျောင်းဆောင်ကို ကြည့်လိုက်သည့် အချိန်တွင် အခြားသောအရာများ ထက် ရပ်ပွားဆင်းတုတော်များ ၏ ဗိသုကာပန်းတမော့နှင့် ပန်းပု လက်ရာအလှများကိုသာ ထိတွေ့ခံစားမိသည်။ ။ ဆင်းတုတော်များ ၏ အချိုးအစား ကနုတ်ပန်းများကို သာ စိတ်ဝင်စားမိသည်။ ။ မကိုဋ်သင်းကျစ်နှင့် စလွယ်ပေါ်မှ ကနုတ်များ သည် လေးစားလောက်သည့် အနုပညာလက်ရာများပင်။ ။ ယင်းတို့ ကို ဖျင်ကားချပ်ပေါ်တွင် ရေးဆွဲကြည့်ရန် ကျွန်ုပ်စိတ်ကူးနေမိ သည်။ ။ အချို့သော ကနုတ်ပန်းများ သည် ကျွန်ုပ်မတွေ့ဖူးသော လက်ရာမျိုးဖြစ်နေသည်။ ။ မဇ္ဈိမဆန်၍ အပျော့အခွေ၊ အပျောင်းအညွတ်များမှ စုတ်ချက်ရဲသော ကောက်ကြောင်းများ သဖွယ်ရှိသည်။ ။ ကနုတ်ပန်း၏ ချွန်မြဲသော အနားသတ်အဖျားစွန်းများ သည် -

"ဟင် ... "

အနုလက်ရာများ ဌာ စိတ်ဝင်တစားလွင့်မျောသွားနေသော ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများ တစ်နေရာ တွင် ရပ်တန့်သွားကာ ထိုမှ ဆက်၍ မရွေ့လျား နိုင်ဖြစ်သွားရလေသည်။

ဇေယျအတိချွတ်ခန်းဆင်းတုတော်၏ လက်ဝဲဘက်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ကို ကျွန်ုပ်တွေ့လိုက်ရ သောကြောင့်ပင်။ ထိုအရာကား ကျွန်ုပ်ရေးဆွဲခဲ့ သော "ဗောဓိပင်နှင့်ရွှေပလ္လင်ကို အောင်မြင်တော်မူ ခန်း"ပန်းချီကား။

မိမိ၏ ပန်းချီကားကို မိမိပြန်မြင်တွေ့ရခြင်း၌ ကျွန်ုပ်လောက် အံ့ဩ တုန်လှုပ်သွားသည့် ပန်းချီ ဆရာမရှိနိုင်ဟု ကျွန်ုပ်ပြောရဲသည်။ စင်စစ် မူ မိမိရေးဆွဲသောကားချပ်ကို မိမိတွေ့ရခြင်းသည် ဘာမျှ ဆန်းကြယ်သ ည့်အမှုမဟုတ်။ အခုမူ ကျွန်ုပ်အဖို့ အဆန်းတကြယ် ဖြစ်နေသည်။ တ အံ့တဩရှိရသည်။ အကြောင်းမူ ကျွန်ုပ်၏ ပန်းချီကားသည် ကျွန်ုပ်တစ် ခါမျှ စိတ်မကူးခဲ့ဖူးသည့် စိတ်ကူးရကောင်းမှန်း ပင် မသိခဲ့သည့် မြင့်မြ တ်သောနေရာတွင် ရောက်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

"ဒကာလေး မနေ့ကလှူလိုက်တဲ့ ကားချပ်လေ"

"မှန် ... မှန်ပါ့ဘုရား"

ကြိုးစားပြောဆိုနေသည့်ကြားထဲက ကျွန်ုပ်မှာ အထစ်ထစ်အငေါ့ ငေါ့ ဖြစ်သွားသည်။ အဘယ် သို့သော ခံစားမှုဟု ပြောရမည်လဲ။ အနီး ကပ်ဆုံးဆိုရလျှင် မိမိ၏ ရင်သွေးငယ်ကို အလွန်ကြီးကျယ် မြင့်မြတ် သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးတစ်ဦးအဖြစ် တွေ့လိုက်ရသော မိမိ၏ ခံစားမှုမျိုး ဟု ပြောရမည် ထင် သည်။

"ဒကာလေး အနုပညာနဲ့ စိတ်စေတနာ သဒ္ဓါတရား၊ အဲဒီအရာနှစ်ခု

ရဲ့ အရှိန်အဟုန် ပြင်းထန်မှုကြောင့် ဒီပန်းချီကားဟာ အခုလို ထိုက်တန်စွာ နေရာရရှိသွားခြင်းဖြစ်တယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ နာဂသုန္ဒရ"

"တပည့်တော်ကို ... တပည့်တော်ကို ကြီးစွာချီးမြှောက်လိုက်တယ်လို့ နားလည်ပါတယ် အရှင်ဘုရား"

နီလနှင့်တိဿတို့ မှ တစ်ဆင့် လှူလိုက်စဉ်ကလည်း ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် အလေးအနက် မရှိ ခဲ့။ ကျွန်ုပ်၏ စုတ်ချာသော တင်းကုပ်ထဲတွင် မထားအပ်ဟု သဘောရကာ ဤကားချပ်ကို ကျွန်ုပ်လှူ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ပေးလှူပြီးနောက်တွင် လည်း ကျွန်ုပ်ပန်းချီကားသည် ဝိဟာရတွင် အဘယ်သို့သော နေရာမျိုးတွင် ချိတ်ဆွဲခြင်းခံရမည်ကို တစိုးတစိမျှမတွေးခဲ့။

ယခုလို ဇမ္ဗူပတိချွတ်ခန်းဆင်းတုတော်နှင့်တွဲယှဉ်ကာ ဘုရားကျောင်းဆောင်၏ အလယ်ဗဟို တွင် ပန်းချီကားကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု လည်း နည်းနည်းလေးမှ မမျှော်လင့်ခဲ့။

"စေတနာအင်အား ဖြူစင်ကြီးမားပြီး အနုပညာဂုဏ်မြောက်တယ်ဆိုရင် အဲဒီအနုပညာ လက်ရာတစ်ရပ်ဟာ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က မမျှော်လင့်ပေမယ့် ထိုက်တန်စွာ ချီးမြှောက်ခြင်းခံရ တယ် ဒကာလေး"

အရှင်မြတ် မိန့်ကြားနေသည် ကို နားထောင်ရင်း တစ်ခုခုကို ကျွန်ုပ်တွေးလာမိသည်။ ။ ကျွန်ုပ် ဘာကြောင့် ဝိဟာကို ခေါ်သနည်း။ ဝိဟာရသို့ ရောက်ပြီးနောက် ဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ပန်းချီကားကို ပြသနည်း။ အရှင်မြတ်သည် ခေါ်ရင်းကိစ္စကို မမိန့်သေး။ ကျွန်ုပ်လည်း လာရင်းကိစ္စကို မမေး လျှောက်မိသေး။

"ကိုင်း ... ကိုင်း ... စားစရာ သောက်စရာတွေ ရောက် လာပြီ၊ စားလိုက်ဦး နာဂသုန္ဒရ"

တိဿ ဘယ်အချိန်က ပြန်ရောက်လာသည် မသိလိုက်။ ဒေါင်းလန်း တစ်ခုနှင့် စားစရာများ ပြင်ထားသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအခါမှ ကပင် ယမန်နေ့ညက တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့ခြင်းနှင့် ဘာမျှမစားရသေးခြင်းတို့ ကို သတိရမိတော့သည်။ ။

ဝိဟာရမှ ကျွေးမွေးသော နံနက်စာ သစ်သီးနှင့်နွားနို့ကို ကျွန်ုပ်အငမ်းမရ စားသောက်လိုက် သည်။ ။ အရှင်မြတ် အာနန္ဒဟိတသည် ကျွန်ုပ် စားသောက်နေသည့်တစ်ချိန်လုံး တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့် နေတော်မူလေသည်။ ။

"သင့်ကို ခေါ်တဲ့ ကိစ္စကတော့ နံရံပန်းချီကားတွေ ရေးဆွဲခိုင်းချင်လို့ ပဲ နာဂသုန္ဒရ၊ ရေးရမယ့် နေရာကတော့ အခုတည်နေတဲ့ အာဂ္ဂန္တတောင်ကုန်းပေါ် ဗုဒ္ဓပုထိုးတော်ရဲ့ ဓာတ်တော်ဌာပနာတိုက် ခန်း နံရံဖြစ်တယ် ၊ သင် လက်ခံနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်"

အရှင်မြတ်က လိုရင်းကို တည့်မတ်ရှင်းလင်းစွာ ဆိုလေသည်။ ။

ကျွန်ုပ် ဘာကိုမှ စဉ်းစားနေရန်မလို။

အာနန္ဒဟိတ အရှင်မြတ်က ခိုင်းစေသည်။ ။ အလုပ် ... ။ ထိုအလုပ်မှာ ပန်းချီရေးရန်။

"တပည့်တော် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်စွာ လက်ခံပါတယ် ဘုရား"

အရှင်မြတ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ၏ စကားနှစ်ခွန်းတည်းနှင့် အားလုံးပြည့်စုံပြီးဖြစ်သည်။ ။

"သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ဒကာလေး၊ အာဂ္ဂန္တတောင်ကုန်းကို သွားကြစို့"
